

Historien om en lille båd

Engang for længe siden i et lille vidunderligt kongerige kaldet Danmark blev en lille båd til. Den voksede op i de smukke farvande der omgiver det lille rige og den sejlede mellem de mange øer i det sydfynske øhav. Den var end og engang på en rejse langt væk mod det allernordligste af kongeriget, helt oppe i Skagen hvor de to store have møder hinanden med en vældig kraft.



Af Christine Mosekjær

Det var en glad lille båd og den var glad for de ture den kom på og den nød livet. Derfor var den så ked af det, da den en efterårsdag blev sat på land med et skilt hvor der stod: "TIL SALG" Så stod den der følte sig helt kasseret, den havde da altid gjort hvad den skulle, den havde da altid sejlet frisk og hurtigt, den havde da aldrig kærtret. Og nu stod den bare der, helt alene. Den forstod det ikke, men den gjorde hvad den kunne for at holde modet oppe. Det blev forår og den håbede sådan at den igen måtte komme ud på vandet og mærke de svalende bølger slikke op af skroget.

En klar forårsdag, hvor solen skinnede på den lille båd, kunne den høre en velkendt stemme. Jo det var rigtigt, det var ham der for længe siden havde sat det Til Salg skilt på den. Nu var han der igen, "Han har nok ombestemt sig, han kunne nok ikke undvære mig" tænkte den lille båd. Men der tog den fejl. Manden kunne sagtens undvære den lille båd, han havde nemlig købt en meget større og smartere en og nu ville han bare af med den "bette jolle", som han kaldte båden. Den blev godt fornærmet og tænkte at nu gjaldt det bare om at stramme sig an og se fin og flot ud, så man kunne komme væk fra den fæle bedrager. Sammen med manden gik en anden mand. Han skulle bruge en arbejdsbåd. "Hmm, en arbejdsbåd, jeg kan være en arbejdsbåd", tænkte den lille båd og prøvede på at se meget arbejdsom ud. Og det må have virket, for manden adopterede den lille båd. Båden var lykkelig, den skulle være en arbejdsbåd, den skulle være betydningsfuld, nogen havde faktisk brug for den, hvor var det dejligt. Den havde aldrig være mere spændt i hele sit liv.

Tre dage efter kom en lastbil og hentede den lille båd, den blev sat i en container og kørt med tog ned gennem hovedlandet, Jylland, i det lille kongerige, ned gennem Tyskland og tværs over til Polen. Her arbejdede den i lang tid, og den gjorde det med glæde. Den var blevet til en målebåd og havde fået et nyt navn, nu hed den "Pihl Surveyor" den var mægtigt stolt og alle var meget glade for den og blandt venner blev den kaldt Veyor. De mennesker der arbejdede i haven skulle hver dag ud på havet på en Jack-Up pram, det er en stor tømmerflåde med ben på, så hver dag sejlede den menneskene der ud. Der kom flere og flere mennesker til og det var lige før den lille båd blev helt stresset af alle de sejl ture. Heldigvis kom der en dag to nye både i havnen. Det var Nautic Blue og Katarina. Det var nogle mægtig søde både og de tre hyggede sig godt sammen.

Den lille båd var glad for at være målebåd, men nogen synes ikke den var stor nok og en dag blev dens arbejde taget fra den. Der kom en stor gammel og erfaren polsk målebåd. Det var Sapia. det var egentligt en venlig båd og den gjorde bare sit arbejde, men den lille Veyor, blev lidt sur på den eller mest af alt var den ked af det, for den havde været så glad for sit målearbejde, den havde dog stadig lov at arbejde lidt, men fra nu af var den mest en fritids båd. Om søndagen kom den på hygge ture hvor de fange fisk og båden var mægtig god til at være stille så fiskene ikke svømmede væk.

Med tiden tyndende det ud i den lille polske havn, der var ikke så mange der mere og der gik længere og længere imellem at den lille båd kom omkring. Nautic Blue var sejlet til Vest Afrika og Katarina var taget til Eritrea. Nu lå den bare der i havnen. Stakkels lille båd, helt overladt til sig selv. Den havde dog stadig Sapia at snakke med, men det var som om de to aldrig helt var blevet gode venner. Sapia havde altid været lidt smart og bedrevidende overfor den lille båd, og det fik den til at føle sig skidt tilpas, for den synes jo egentlig selv at den var en ganske dygtig båd. Og den kunne ikke forstå hvorfor den store båd havde behov for at hævde sig sådan.

En dag skete der noget, den blev taget op og sat på toget igen. Ih, hvor skulle den nu hen? Den blev kørt hele vejen tilbage til kongeriget og op gennem hovedlandet. Helt op til en havn i en by der hedder Ålborg. Det var den største havn den nogen siden havde set, det var en rigtig container havn. Nej hvor var det spændende og sikke nogle store skibe der lå i den havn. Den stod længe på kajen indtil en dag, hvor den blev løftet om bord på et af de største skibe. Skibet hed Nuka Arctica og kom fra en kongelig familie, Royal Arctic Line. Det var et rødt og meget flot skib synes den lille båd og den var meget spændt. Så begyndte skibet at sejle med den lille båd. "Hvor skal vi hen?" Spurgte den det store skib. "Vi skal langt langt mod nord" svarede det store røde skib. "Nåe, Skagen, der har jeg været engang før" sagde den lille båd. Det store røde skib grinede, så den lille båd var lige ved at vælte, "Nej Skagen, nej det er ikke der vi skal til lille ven, Vi skal meget længere mod nord næsten det nordligste man kan komme, der er bjerge af is på havet og vilde storme, det er slet ikke noget for en lille båd som dig at sejle der op alene, det er derfor jeg bærer dig." "Hmm", tænkte den lille båd, "som om jeg ikke kunne klare det, jeg har da sejlet i Polen og det klarede jeg da fint. Nå ja, okay så får jeg da en tur ud af det." Og det gjorde den så og den blev rigtig gode venner med det røde kongelige skib.

De sang:" vi seeejler op ad ååååen", da de nåede til det sydlige Grønland. Her var de i havn et par steder, hilste på et par grønlandske kajakker og i lang tid fulgtes de med en flok sæler. Nu kunne Veyor godt forstå, at det ville have været

en alt for lang tur for den selv at sejle. Så havde det røde skib alligevel haft ret. Men selvom den havde det hyggeligt sammen med det store skib, glædede den sig alligevel til den igen selv skulle i vandet.

Endelig var det sidste stop på turen, det var her Veyor skulle af. Det var i Thule, helt oppe i Nordgrønland. Mange så til da det røde kongelige skib kom ind i havnen, det var nemlig det første skib der kom til havnen det år. Alle containere blev løftet af skibet og endelig blev det den lille båds tur. Den blev løftet op af en stor gul kran og så blev den ellers kørt ind mod land. "Nej nej nej, du kører mig i den helt forkerte retning" Skreg den lille båd helt desperat, men ingen lod til at tage sig af hvad den sagde. Den råbte om hjælp til Nuka, men hun jo ikke gøre noget. "Hold modet oppe og syng, det skal nok gå det hele lille ven" var det sidste båden hørte Nuka sige.

Den blev sat af i en vejkant og så stod den ellers der. Rundt omkring den stod der containere der også havde været med på skibet. Derfra hvor den lille båd stod kunne den se en anden båd, det var en lidt stor båd, den hed TUC båden.

"Hmm" tænkte den lille båd, "Hvor længe skal jeg mon så stå her." Da den havde stået der et par dage var den efterhånden begyndt at blive utoldmodig. Okay den kunne da godt se at der var mange isbjerge ude i vandet, men det mente den altså godt den kunne klare, den havde faktisk også mødt store isklumper i Polen og den havde jo også set hvordan Nuka klarede det på den lange rejse. Den besluttede sig for at prøve om den kunne råbe over til TUC. "Hej, du der hr. grå TUC båd, ved du hvor længe man skal vente til man kommer i vandet?". "Det ved jeg ikke, har du fået en tilladelse, det skal man have for at sejle her, desuden skal du også have redningsveste og en fuel key for at få benzin" "Uha", tænkte den lille båd, nu blev den helt befippet, mon den havde alt det ?



Da gik et par uger og TUC og Veyor blev gode venner. TUC fortalte om isbjørne, isbjerge og alt muligt andet og Veyor fortalte om Polen og dengang da den boede i Danmark. Endelig en dag skete der noget, en masse folk kom ned til TUC og også nogen med en traktor. Der blev bundet reb fast til TUC og så blev han ellers trukket i vandet. "Hurra" nu var Veyor glad, "Vi ses lige om lidt" råbte den til TUC " De kommer nok og henter mig lige bagefter. Ih hvor den altså glædede sig nu havde den ventet så længe, det skulle blive dejligt endelig at komme i vandet. Men hov hvad var nu det? Hvorfor kom de ikke?

Der gik flere dage, men der skete ingenting. Der kom ingen og hentede den. Den stod der helt alene og som om det ikke var nok var der nogen der var begyndt at garve en lang rende ved siden af den. Al jorden blev lagt op i vejsiden hvor den lille båd stod. Den var bange, måske ville de glemme den, måske ville de helt begrave den med jord. Det havde den ikke regnet med dengang den sejlede med sine gamle venner i Polen. Hvor var den ked af det. Det eneste vand den mærkede var når det regnede, men det var ikke så meget, og så kunne den ellers se at der løb en lille smule vand i renden ved siden af. Men det var nu heller ikke meget. Den prøvede, som Nuka havde sagt, at holde modet op. Den prøvede at synge, Vi sejler op ad åen, men der altså ikke meget gang i åen når man står midt i en arktisk ørken. Det blæste til gengæld meget og Veyor blev helt dækket med støv. En dag kom stormen Charlie forbi. Charlie hev og slev så meget i den lille båd at dens fine blå kappe gik i stykker. Ih hvor havde den det skidt. Var der slet ikke nogen der holdte af den mere? Var der ikke nogen der havde brug for den? Hvorfor var den rejst helt herop når den bare skulle stå i en vejside mellem to bunker med jord.? Den var ulykkelig og følte sig meget uduelig. Den savnede også selskab. Bare TUC dog ville komme tilbage så kunne de da hygge sig.

Endelig en dag kom TUC tilbage. "Hej TUC" Råbte den lille Båd, " Er du okay, du ser lidt sløj ud?" "Jeg har slået mig og er blevet syg, så nu må jeg ikke sejle mere i år, der er ellers masser der gerne vil på tur med mig og der er længe til bugten fryser til." Den lille båd blev helt glad, men også lidt ked af det. Ked af at TUC var syg, men glad for at han var tilbage og glad for at høre at der stadig var masser af tid til at sejle i. Så kunne det være den kunne nå det alligevel.

Hvor var den glad den dag den igen så den store gule kran, nu skulle den i vandet det var den sikker på. Ih det skulle gøre godt at få skyldet alt støvet af sig. Af sted det gik, men igen den gale retning. "Nej nej nej, hvorfor kører du mig op mod bjergene det var dog frygteligt, det er altså ikke her vandet er. Havet er den anden retning. Hallo kan du ikke høre mig?" Den gule kran svarede ikke, den sagde ingenting, ret frækt synes den lille båd. Båden blev kørt op til et lille værksted der lå for foden af Nordbjerget.

Her blev der taget godt imod den lille båd. Den blev støvsuget, den var jo blevet helt fuld af sand i stormen, den blev set efter i motoren, dens blå kappe der var blevet revet i stykker, blev forsøgt lappet og hvad der ellers manglede en kærlig hånd fik det. Hvor var den glad, den begyndte at tro lidt på livet igen, den kunne også høre menneske tale om at de skulle ud og sejle. Det var som nogen alligevel holdte af den og havde brug for den, hvor var det rart. Nu var den sikker, lige om lidt var vente tiden over, snart skulle den suse af sted over vandene.

Men ugerne gik, og det gik som så mange gange før for den lille båd, den blev glemt. Sejlturen blev aflyst. Ingen har brug for den før om uendelig lang tid og den må bare vente. Og sådan går det nogle gange, så meget håb og så mange skuffelser. Men Veyor holder modet oppe, synger som Nuka har lært den. For dybt inde i sig selv ved den at den nok en dag igen skal komme ud og mærke vindens susen og havets brusen.